

mutatóujjával illetni össz pénzét a kofa ölébe szórná
különben sincs kedve visszamenni pestre
ám nem meri fél felfeslik s bezuhan
fejest zuhan a tömérdek rubinszivecske közé
igen felfeslik attól retteg
és nem attól hogy explodál mert ha explodál
a hentes szépen felaggatja cafatait a kampókra
felfeslik és belát attól retteg ws a maszatos kis tolvaj
hiszen egyetlen nyavalyás szív is mily magasságokba képes dobni
mily dobolást képes hallatni hulltunkban
vörös varangyként ugrik ki torkunkon
véres tócsákat hagyva csattog össze-vissza
igen egyetlen nyavalyás szív is
hát akkor mit tenne ez az emberbőrzacskóba zsúfolt
tömérdek ketyegő savanyú drágakő istenkém mit
ws gránátalmát kerülget a márványon
ám végül is hogy a hentes visszamehessen
hosszában kettécsapni a már tőkére készített birkafejet
egy gyöngyházba fogott zsebben hordható
(zsebsakk zsebszótár zsebtükör hátulján katonaképpel)
még sós ágyékcskát mely tényleg akár egykori ágyacskánk
a szomszéd kofától egy kagylót vásárol
s mintha mi sem történt volna máris boldogan siet a többiek után
meg van győződve jó bótot csinált jó bótot
lesz min kuncognia hisz a buta pestiek
azt hiszik majd hogy ws a kék adrián rákapott a zsebhokira
szóval ws felettébb hálás a punica granatum-nak a csillogó zsebpunciért
noha azon nyomban az angst is jelentkezik hisz ha a vén kujonok
a jékely zsoli meg a kormos pisti leleplezik
azon nyomban zsebráknak kezdik becézni boldog beavatottként
igen ez a dologban a pláne hogy boldog beavatottként

TORNAI JÓZSEF

Csillag-bozontú és Sziszüphosz-arcú

Nyargaló-nyerítő csikókoromban
esztelenül fontos volt számomra,
hogy megszülettem s pontosan az vagyok,
aki vagyok. Huszonhárom éves csödörkoromban
megvilágosodás ért: beláttam, hogy születésem —
vagy olyan-amilyen férfi-létem éppen
annyira nem fontos, mint a naprendszer
vagy az egész vak és süket, hideg és céltalan
világmindenség isteneivel, istennőivel,

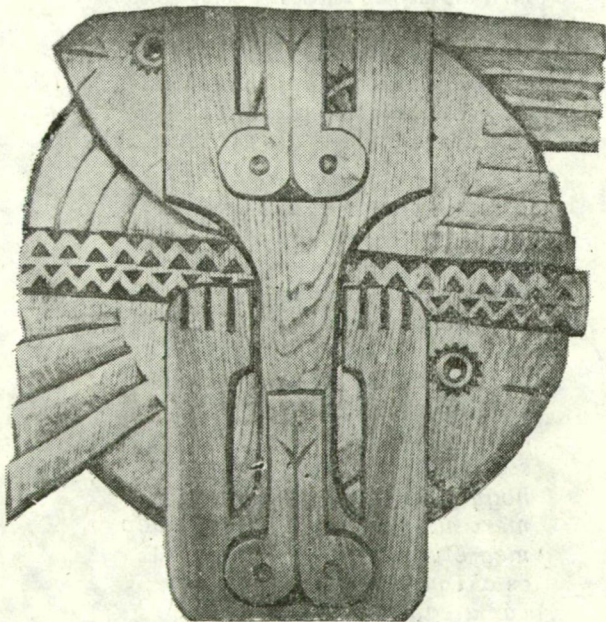
angyalaival és ördögeivel. De egy mustos-puttonyos őszi estén újra föltündökölt világra-jöveelem csillaga, és megértettem, hogy mindennek kettős értelme vagyon; megértettem, hogy ha pontosan az vagyok, aki vagyok, az se nem több, se nem kevesebb, mintha más volnék, vagyis az, aki nem én vagyok, mivel akkor se tudnám megmondani, merre vánszorgok itt az ólomba fulladó utcákon és ugarokon, virágokat és hihetetlen bajszú bogarakat taposva, míg vissza nem forradok a földbe éppolyan jeltelenül és nyomtalanul, mint a többi hozzám hasonló csillag-bozontú és Sziszüphosz-arcú.

A költészet legkényesebb kérdése

A költészet legkényesebb kérdése,
hogy van-e egyáltalán leírni való?
Ha ötszázmilliárd év messzeségéből nézzük,
semmi megmaradó nincs itt,
semmi különös formai, anyagi, szellemi,
amin megakadhat a szem, az orr, a tapintás,
a fül, az íny, az emlékezet. De hát az se lesz!
Semmi, a tökéletes, kopasz semmi: az lesz megint,
mint már annyiszor ebben az ötlettelen
teremtés-pusztítás-taposómalomban!
S akkor elpanaszolni, hogy „bocsásd meg, Úristen”,
„hervad már ligetünk”, „csalja, vak remény”,
„csillagos ég, merre van a magyar hazám?”
vagy „a kedves közellétéről”, „a szerelem filozófiájáról”,
s akár „a vén cigányról”, valamint „egy mezei
pacsirtáról”, „a külvárosi éjéről” és „a földvári
mólóról” vagy „Lesbia verebéről”, de akármi
apró-óriás tüneményről, érzelemről, gondolatról
írni, dicsekedve, sajnálkozva, csodálkozva
„mindenek múlásán”, friss cipruslombokat hintve
Etelka sírjára és rothadtakat Jeanne Duvaléra,
aki „szűk utcájába húzná az egész mindenséget”,
nem örültek képtelen vartyogása?
A költészet, sajnos, legkényesebb kérdése,
hogy jelenthet-e valamit „egy elveszített napernyő”
„a végtelen terek örökkévaló hallgatásában”?

Szókratész utolsó szavaiból

*Nagyon rossz, hogy meghaltok,
de még rosszabb, hogy megöregedtek és lezörög
a szerelem meg a barátság akantusz-virága kezeitől,
de még rosszabb, hogy semmi nem vár rátok
a sáron és hidegen kívül a sírban, gyermekeim,
de még rosszabb, hogy sose tudjátok meg,
minek születtetek és szakad vége
szívetek rángatózásának, sose tudjátok meg,
mi van a csillag-szakadékokon
és a meteor-tengereken túl, ahol az anúbisz-fejű
szörny üvöltözik a sivatagban
négy lábával
négy ragyogó ezüsthold-cövekhez kötözve.*

FÜRDŐBÁLVÁNY